

— Господинъ подпоручикъ, — говори той и хитро се усмихва, — днесъ май нѣма да ядемъ маслини. Ще избѣга тоя дяволъ!

Наблизо къмъ „Бѣло море“ срещнахъ патрула, който се връщаше къмъ отсамния постъ. Единътъ отъ войниците бѣше Пантелей. Той бѣше бодро и весело момче, но по една странна игра на мускулитѣ и линиитѣ на лицето си, изглеждаше мраченъ и сърдитъ, говорѣше троснато и високо, каточе се караше. Сега Пантелей стоеше предъ мене още по-навжсенъ, уморенъ и замаенъ отъ вѣтъра.

— Има ли нѣщо къмъ „Бѣло море“, Пантелей?

— Благополучно, господинъ подпоручикъ... Само оная афера...

Зная слабостъта му къмъ тая дума, не го пресичамъ и не се усмихамъ.

— Тамъ, господинъ подпоручикъ... Тамъ, въ „Бѣло море“, още отзарана заловили двама души, годеникъ и годеница...

Вѣтърътъ граби думитѣ на Пантелея, азъ ги чувамъ нѣкъде отъ страни въ въздуха. Всичко това ми се струва съвсемъ невѣроятно и чудно.

— Вѣрно, господинъ подпоручикъ, — повтаря Пантелей — годеникъ и годеница.

Той идва по-близо и ми разказва цѣлата история. Тя била гъркиня отъ Тасосъ, а годеникътъ говорѣлъ добре бѣлгарски и както